

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 8.

Ljubljana, dné 1. avgusta 1899.

VII. tečaj.

Nebeška lestvica.

VIII. Modrost.

otovo si že večkrat bral, ljubi otrok, življenje svetnikov in si občudoval zlasti one prijatelje božje, ki so se že v mladosti posvetili. Spoznal si tudi lahko, da so bili v življenju veseli, seveda tudi pridni in dobri otroci, ki so jih ljubili stariši in učitelji. V mladosti so pa že imeli tudi trdno voljo pobožno živeti in storiti veliko dobrega na svetu; ob enem pa so se na vso moč prizadevali doseči to, kar so spoznali za najboljše. V tem pa je bistvo prve poglavitne čednosti, modrosti.

Gotovo bi tudi ti, ljubi otrok, rad napredoval v tej čednosti. Zapomni si tri znake, ki jih mora imeti otrok, ki se trudi za čednost modrost.

1. Tak otrok obuja prav pogosto do bri na men. Znan prijatelj mladine, pater *A. Dos*, se je pogovarjal z mladim tiskarjem o dušnih zadevah. Nenadoma mu zastavi vprašanje: „Ali bi imeli veselje, biti svetnik?“ Tiskar ni vedel, kaj bi odgovoril. „To ni tako težko“, méni pater, „ako le resno hočete. Vi stavite črke. Vsak dan jih postavite na tisoče. Ako se navadite postaviti vsako črko iz ljubezni do Boga in v čast božjo, potem obudite vsak dan več stokrat dejanje čednosti, zaslužno za nebesa, ob enem pa opravite svoje opravilo.“ Nato pater razloži tiskarju, da je vsako delo zaslužno pri Bogu, ki se le more storiti v božjo čast in ki se daruje Bogu z ljubeznijo. Za veljavo dobrega namena zadostuje, če se n. pr. le zjutraj vsa opravila celega dne darujejo Bogu; čim večkrat pa se to ponovi črez dan, tem za-sluznejše je vsako dobro delo. Tiskar méni, da bode to težko šlo, obljubi pa vendar, da bode vsaj poskusil. Črez nekaj tednov se slučajno snideta s patrom. „Vedno lažje mi gre“, reče tiskar. Pater je že pozabil, o čem sta pred tedni govorila, zato ga vpraša: „Kaj je vedno lažje?“ „Pokazali ste mi, kako postane človek svetnik“, odgovori tiskar, „poskušal sem in sedaj prav lahko večkrat na dan obujam do bri namen.“ — Ali bi ne mogel ti, ljubi otrok, to poskusiti? To je gotovo znamenje prve poglavitne čednosti — modrosti.

2. Če hočeš napredovati v tej čednosti, moraš se resno truditi za to, da imaš vedno več do brih del. Koliko se trudiš v šoli, da se naučiš mnogo koristnih naukov. Kako pridno izdeluješ šolske in domače naloge. Le ako vse leto vestno izpolnjuješ svoje dolžnosti, potem pričakuješ z veseljem spričevala koncem leta in greš z mirno vestjo tudi k skušnji, pri kateri pokažeš, kar si se naučil. Vedno učenje ti pripravlja pot k prihodnjemu poklicu, pridnost in delavnost sta kakor lestvica do prihodnje sreče. Čednostno življenje pa je lestvica do večne sreče, in pravo modrost kaže oni, ki varno stopa po tej nebeški lestvici. Pričeti se mora s tem že v mladosti. Modri Sirah pravi v sv. pismu, razsvetljen po sv. Duhu: „Ko sem bil mlajši, sem modrosti očitno iskal v molitvi. Prosil sem jo v preddvoru božjega

tempelja, in do konca jo bom iskal. In ona je razcvetela kakor zgodnji grozd, in moje srce se je razveselilo.“

3. Tretji znak modrosti pa je premagovanje strastij in boj s skušnjavami. In tudi v tem so se posebno odlikovali že otroci, ki so sklenili zvesto Bogu služiti. Koliko težav in zaprek so morali nekateri premagati! Zdi se, kakor bi jim bil Bog dal posebno moč, kakor jo tudi v naravnih rečeh daje včasih otrokom.

Prav zanimiva zgodbica nam je ohranjena iz dvanajstega stoletja. Pri mestu Avinjonu na Francoskem tedaj čez reko Rodan še ni bilo mostu in mnogo ljudi je se je ponesrečilo v deroči vodi. Nek dvanajstleten deček *Benedikt* je pasel ovce ob bregu reke. Nekdaj gre k škofu in pravi, da je od Boga odločen, napraviti most čez Rodan. Vsi, ki so bili slučajno navzoči pri škofu, so se temu posmehovali, škof pa so takoj spoznali, da je nekaj posebnega na tem dečku, in so ga peljali k mestnemu oblastniku. Tudi tukaj deček ne izgubi poguma in prigovarja poglavarju, naj prične z zidavo mostu ali naj vsaj kaj pripomore k temu delu. Mestni poglavar šaljivo reče otroku, naj vzame največji izmej kamnov, ki so ležali na dvorišču, odločeni za neko zidanje, in naj ga nese za podlago mostu. In kaj se zgodi? Otrok se zahvali za dar, zadene kamen na rame in ga nese k bregu reke. Ko so navzoči to videli, poprime se jih taka gorečnost, da so začeli takoj zbirati denar za zidavo mostu. V primeroma kratkem času je bil most napravljen. Dečka pa so imenovali ustanovitelja prepotrebnege mostu.

Tebi, otrok, je Bog odločil, da z nebeško lestvico premostiš brezdna in prepade strastij in pregreh. Ako se za to trudiš od zgodnje mladosti, imaš gotov znak poglavitne čednosti — modrosti.

AL. Stroj.

Svidenje.

(Spisal *Angelar Zdénčan.*)

(Konec).

III.

Bog se poslužuje čestokrat tudi nepopolnostij, da doseže svoj namen. Zaradi neubogljivosti Vinka in Cenice je zvedel tujec za Balohov dom in po njiju ga je pripeljal v njegovo rojstno hišo.

Popoldne so mati pričakovali očeta domov in mlada ptička sta tudi čakala, ali s težkim srcem in sicer — očetove kazni. A to pot sta ji ušla. Kazen ni prišla. Sevé, to je bila izjema danes.

Nakrat stopijo v hišo oče in z očetom tudi tuji prodajalec. Po običajnem pozdravu je stopil tujec k otrokoma in ju prijazno vprašal:

„No, kako vama dopade ura in uhani?“

Temu vprašanju je sledilo molčanje, in rdečica je oblila Vinka in Cenico. V malo besedah so razložili mati došlima vso zadevo.

„Za danes jima odpustite!“ prosi tujec. „Znabiti je bila božja volja, da je po teh otrocih pripeljal po mnogih letih nazaj — izgubljenega strica in brata Antona.“

Presenečenje je zavladelo v sobi. Mati niso vedeli, ali bi verjeli ali ne, otroci pa še tega razumeli niso. Le oče so se resno, a veselo držali, ker so že vse vedeli.

Da bodo čitatelji razumeli nenadno svidenje, moramo stvar razložiti in poseči nekaj let nazaj.

Pri Balohovih sta bila dva brata: Jožef, star deset let, in Anton, ki je imel komaj štiri leta. Kar naenkrat pa je zmanjkalo mlajšega Antona in ž njim hlapca, ki je služil mnogo let pri Balohovih.

Za njima ni bilo ne sluha ne duha, in vse iskanje in prizadevanje ni imelo zaželenega uspeha. Mnogo let je za tem preteklo. Ljudje so se le malokdaj spominjali Balohovega hlapca, ki jim je uropal otroka iz maščevanja zaradi neke ženitnine; matere so le še od časa do časa strašile nepokojne otroke z Balohovim hlapcem.

Kar se pojavi nenadoma nekega dné v vasi ubegli Balohov hlapec: raztrgan, razcapan, prepaden in bolan. Spravili so ga k županu, kjer je za smrt zbolel. Na smrtni postelji pa se je skesal in prosil odpuščanja Balohovega Jožeta, ki je že tedaj gospodaril. Povedal je, da je dal malega Tončka neki igrališki družbi, ki je bila takrat ravno v vasi. Kmalu zatem je hlapec preminil. O izgubljenem Antonu pa zopet ni bilo ne duha ne sluha, dokler ga ni Bog s pomočjo njegovih stričnikov pripeljal na rojstni dom.

Veselo popoldne je bilo pri Balohovih in novi stric jim je pripovedoval dogodke svojega življenja.

IV.

Stric Anton je začel pripovedovati o svojem življenju:

Ko sem se zavedel, sem bil v družbi glumaških igralcev. Sprva sem mislil, da sem glavarjev sin, a skoraj sem zvedel, da so me nekje pobrali, da bi me izučili za igralca. Proti meni so se obnašali vsi prav surovo, posebno glavar. Le jedna oseba me je ljubila in ta je bila najstarejša glavarjeva hči. Ona mi je povedala, da me je prinesel neki hlapec, a odkod sem in zakaj me je ukral, kje in kdo so moji stariši, o tem ni sama nič vedela. Učil sem se jezdit, skakati in druge take vrtoglave in vratolomne igre. Kadar nisem česar prav naredil, je pel neusmiljeno bič po mojem hrbtu. Tako smo hodili skozi deset let po Štajerskem in Kranjskem. Jaz sem se že nekoliko privadil tega pustolovnega življenja, dasi mi je bilo vedno še hudo za neznanimi stariši, za neznano mi domovino. A Bog me je tudi tega rešil.

Poslednji čas se je našemu gospodarju začelo slabo goditi: zaslužek je bil pičel, in mi smo čutili njegovo jezo. Neke poletne noči pa je zginil z nekoliko denarjem v Ameriko. Vso svojo družino je zapustil v bedi. Bili smo brez gospodarja in potaknili smo se, kamor smo se mogli.

Jaz sem vstopil v tistem trgu v službo pri nekem kramarju, ki je hodil po semnjih. Bil je star okrog

štirideset let in neoženjen. Ker sem hvalil starejšo glavarjevo hčer, ki mi je res mnogo koristila in me obvarovala marsikake nesreče, vzel jo je za ženo. Jaz sem mu pomagal doma in pri kupčiji in čez nekaj let sem sam začel hoditi z drobnarijo po semnjih. Res ni mnogo zaslužka, ali tekom let sem si prislužil vendar nekaj za starost. Hodil sem od kraja do kraja, povsod tujec in neznanec in iskal svojega rojstnega kraja. A bilo je vse zaman: postaral sem se skoraj, a do danes je bilo moje vedno potovanje brezuspešno.

Ko sem pa prišel danes v ta kraj, bilo mi je vse nekako domače, kakor da bi že kdaj videl te kraje. Upanje me je še posebno navdalo, ko sem zvedel za ime vaše hiše.

Popoldne sem se napotil proti vaši hiši in na poti dobil vašega očeta, svojega brata Jožefa. Kmalu me je spoznal po veliki lisi, katero imam od rojstva sem na svojem vratu. Po kratkem pomenku sva se spoznala: dolgo ločena brata. Vzprejmite me za brata, za strica..!''

Veselje je zavladalo v Balohovi hiši po stričevem prihodu. Ostal je doma in odprl malo prodajalnico. Posebno sta ga ljubila Vinko in Cenica; zato sta pa dobila od njega tudi prav mnogo igrač. Žalostno je bilo dopoldne semanjega dne za Vinka in Cenico, a srečen in vesel popoldan, a še bolj veseli prihodnji dnevi.

2 Kamen naj priča.

Y mestu Bagdadu je živel jako bistroumen sodnik, ki je po svoji poštenosti slovel daleč na okrog. Nekega dne pride k njemu ubožan kupec in ga prosi, naj rabsodi, da mu plača neki krojač, ki mu dolguje sto goldinarjev.

Sodnik pokliče zatoženca in ga vpraša, zakaj ne povrne dolga kupcu. Krojač pa taji, da ni niti vinarja dolžan kupcu, da ga celo ne pozna ne. Sedaj vpraša sodnik tožnika, ima li dolžno pismo ali zanesljive priče. Tožnik zanikava oboje. Nato mu reče sodnik, da mora zahtevati, naj krojač priseže. Sedaj začne tožnik jokati in prositi: „O gospod sodnik! le tega nikar ne storite, zakaj ta človek je dovolj brezvesten, da bi prisegel po krivem.“

Sodnika omeči ta mila prošnja; zato ima usmiljenje, nekoliko pomisli in reče: „Na katerem kraju si mu dal denar?“ — „Na nekem kamenu v svojem vrtu“, odgovori tožnik. Obtoženec pa tudi to vse utaji in pravi, da se tožnik laže.

Sedaj pa se obrne sodnik k tožniku in mu reče: „Nič ne bodi žalosten; teči k tistemu kamenu, opravi tam kratko molitvico pa reci mu: „Kamen, sodnik ti zapové, da pojdi pričat zame!“ Zatoženi krojač se zlobno smeje tem besedam, saj je vedel, da kamen ne more niti priti niti govoriti. Sodnik pa se dela, kakor bi kar nič ne opazil tega. Tožnik hiti vesel h kamenu in stori, kakor mu je velel sodnik. Krojač mora pa čakati, dokler se ne povrne. Sodnik se navidezno nič ne zmeni zanj ter nadaljuje druga svoja opravila. Ko je zatoženec ves zamišljen, ga pa kar nenadno vpraša sodnik: „Ali vašega nasprotnika še ni nazaj?“ Krojač odgovori čisto preprosto: „Gospod sodnik! treba bo še dolgo čakati; zakaj tisti kamen je dobre pol ure odtod.“

„Tako“, odgovori sodnik, „torej vendar le veš, kje da je kamen! Ti si pač nesramen lažnik!“ Seveda ni čakal, da bi prišel kamen pričat, marveč je krojača takoj obsodil, da mora plačati ves dolg in zarad goljufije še nekaj časa sedeti v ječi.

To modro dejanje se je povsod razvedelo, in do sodnika so imeli še večje zaupanje.

Pred spanjem.

Ko mama dete šibko
 Polága k spanju v zibko,
 K zibelki angelj vzplava,
 Da ž njim se poigrava!
 S perutjo ga odeva
 In v sanek mu prepeva:
 Oj, hodi dete z mano,
 V nebeško, tja dvorano:
 Tam sveti Peter s ključi

Zažiga s prstom luči;
 Hodilo boš po vrti
 In po cvetličnem prti;
 Igračic boš dobilo,
 In mleko sladko pilo;
 Potem s krilatci v krogu
 Boš slavo pelo Bogu;
 Živeló v igrah samo —
 Kot da si z zlato mamó!

Vneslav.

Marijini častilci.

(K sliki.)

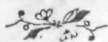
Msredi vročega meseca avgusta obhaja sv. cerkev prelepi Marijin praznik: vnebovzetje Matere božje. Ta veličastni praznik je venec vsem drugim Marijinim praznikom, ker nam kaže prelepo nebeško Kraljico v največji slavi, v njenem rajskem poveličanju. Spominja nas treh rečij: kako je Marija sladko in srečno umrla; kako je bila tudi s poveličanim telesom vzprejeta v nebesa, kar se bo drugim zveličanim zgodilo šele sodnji dan; in pa kako je bila v nebesih kronana ali povzdignjena nad vse druge izvoljence nebeške, celo nad najvišje angelje. Zarad te prečudne sreče in slave je zelo vesel ta Marijin praznik, čeravno je smrtni dan naše nebeške Matere. Veseli se ta dan tudi ti z Marijo in z vsemi Marijinimi otroci; na novo se priporoči in izroči v njeno mogočno materino varstvo!

Zelo pomenljiv je ta veliki Marijin praznik tudi zato, ker se ž njim odpre dolga vrsta Marijinih dnij, takozvanih „šmarnih dnij“ med velikim in malim šmarnom. Pobožni Slovenci se močno trudijo, da bi si v prid obrnili te prelepe dni. Premnogokrat jih lahko srečaš na cesti v velikem krdelu, ko gredó na božjo pot v razna Marijina svetišča, ter navdušeno prepevajo naše krasne Marijine pesmi in zaupno preslavljajo Mater božjo z gorečimi molitvami. Očiščeni in okrepani ter potolaženi pri spovedi in sv. obhajilu, podprti z Marijino pomočjo in trdnimi sklepi se veselo zopet vračajo na svoj dom.

Na sliki vidiš nekaj takih Marijinih častilcev iz različnih dežel in stanov ter razne starosti. Ali tudi ti

tako ljubiš Marijo, kakor n. pr. ona-le sveta nedolžna otroka, katera je bogoljubna mati privedla pred milostni prestol nebeške Kraljice?

Samosrajčnik naš.

Samosrajčnik naš,
 Vedno se kot muc igraš,
 Kakor rak po blatu gajiš,
 In na krilce nič ne paziš.
 Krilce ti lepo šivano,
 Na potoku je oprano,
 V gorkem solncu posušeno,
 Nate potlej položeno.
 Svoj jeziček, blebetavček,
 Vedno giblješ, poniglavček,
 Kakor mlada sračica,
 Kakor mlada račica!
 Varuj, da ti mucek ,mjav'
 S šapo ne konča zabav!
 Varuj ostrih se zobov,
 Ko pesiček laja, hov!
 Pazi-se, da kokodačka
 Ne pokavsja ti kolačka!
 Samosrajčnik naš,
 Kaj v ročici spet imaš?
 Da te stara ,grahakura',
 V rokah ti je žepna ura!

Ura zlata — glej ga spaka!
 Ura stričeva je taka.
 Kaj v ročici drugi? Z žlico
 Romaš pred seboj v kozico?
 Vem: v kozici kaša mlečna,
 Za trebušček hrana tečna;
 Ura nima nič trebuha,
 Nič ne rabi kaše, kruha,
 Pa koleščke le premika:
 Taka, taka, tika, tika.
 Čaki, čaki, blebetavček,
 Nagajivi poniglavček:
 Kaj ometaš s kašo uro,
 Kot bi pital ,grahokuro'?
 Deni brž jo na polico,
 Stric prihaja s krpezico,
 Krpezica je nihalo,
 Leskovo, otroško salo:
 Pa ne pravi: tèk, tèk, tèk,
 Jezno šviga: šèk, šèk, šèk;
 Gromko bije: pok, pok, pok,
 Dečji vmes prilaga jok!

Vnèslav.

Naš Janko.

Janko naš junak je pravi,
 Moško stopa, govori,
 Prve hlače ima danes,
 Kar si bodi, to vam ni.

Vé pa tudi jako dobro,
 Kako moč ima sedaj,
 Kakor kralj ponosno stopa
 Po dvorišču tja — nazaj.

Murče mu je za konjiča,
 Dasi sedla nima še,
 Dirjala sta po dvorišču,
 Prepodila piške vse.

Murče bil tako je uren,
 Da zagrabil je za rep
 Staro kuro, po dvorišču
 Vrišč nastal je in pretep.

Kurji gospodar, petelin,
 Je primahal jo čez plot,
 Murče je spoznal nevarnost,
 Stisnil rep in skrnil se v kot.

V Jankota vse kure zdajci
 Se srdito zapodé,
 In da mame bi ne bilo —
 Hlače, kje bi bile vé!

Ljudmila Modičeva.

Konoplje. 2

Sj, kdo bi si mislil, da bodo zapeljale konoplje Slančevega Tineta. Ko bi zapeljale Žuničevega Blažka ali Plavčevega Franceta, ne bi bilo to nikako čudo. Bila sta namreč tička, ki nista vprašala po lastniku v stvareh, ki so prijale njiju očem ali njiju želodčkoma.

Kedar so dozorele črešnje in se tako lepo, tako vabljivo rdečile mej podolgaštim, zelenim listjem, takrat se nista brigala dosti za to, ali so bile Novakove ali Medvedove. Da so le bile rdeče in sladke.

Zavoljo tega je tudi vedno kdo vpil nad njima in godrnjal, češ „He... hé... požeruha mala... vama že pokažem...!“

Seveda ni prišlo do tega, da bi izpolnil svojo grožnjo, kajti Žuničev Blažek in Plavčev Francé sta imela za take stvari bistro glavico poleg urnih nog in sta dobro umela, kaj se pravi „... vama že pokažem...“

Toda Slančev Tine je bil drug dečko. Mal, rdečeličen in mlad, kakor ste še vi, a priden, ubogljiv in postrežljiv, kakoršni morate biti i vi.

V šolo je zahajal rad in se pridno učil. Tiho in mirno je sedel na odkazanem mu prostoru ter ni razgrajal in se ruval pred začetkom pouka, kakor sta delala Žuničev Blažek in Plavčev Francé, ki sta pa zato za kazen stala ali celo klečala skoro vsak drug dan pred šolsko desko.

Tudi na paši ni skakal mnogo. Le malo se je mešal mej svoje sovrstnike — ostale pastirje, ker je vedel, da ne delajo prav, če se pretepajo, sujejo in puščajo, da jim hodi živina v škodo, če stikajo po gozdih za gnezdi ter jih razdirajo razbijajoč drobna jajčeca lepoglasnih krilatcev. Večidel je sedel na trati, se igral s sosedovo Marijanico, ki je bila istotako pridna kot on, nabiral belih, rmenih in rdečih rožic in jih vezal v šopke. Poleg njega pa je mulila zeleno, sočnato travico njegova liska, se podile drobne, dolgerepe pastaričice, mahljale z repki in lovile mušice, ki so se vrtele okolo liske.

A če je srečal kakega gospoda, je hitro snel klobuček z glave in ga spoštljivo pozdravil.

Kaj ne, vrl deček je bil Slančev Tine? Zato smo ga tudi imeli vsi radi. In zakaj bi ga neki ne? Saj mu nismo mogli očitati, da bi napravil kaj napačnega.

Toda konoplje so ga le zapeljale, da se je pregrešil, dasi je v šoli, če je bil vprašan, katera je sedma božja zapoved, odgovoril vselej jasno in brez pomisleka: Ne kradi!

To pa je bilo tako:

Ko je neko popoldne prignal zopet svojo lisko na pašo, stalo je že mnogo pastirjev tam, kjer je navadno pasel. Imeli so v rokah biče, dolge biče, ki so si jih spleli iz konopelj. Pokali so in se radovali, če se je razlegalo njih pokanje do bližnjih gričev, in je od tam odmevalo ‚pok . . . pik . . . pika . . . po-o-ok . . .‘ Včasih so stopili po štirje in štirje skupaj in zlagali kot štirje mlatiči. Merili so, čegav bič je daljši, čegav je debelejši, in se skušali, kdo zna bolje pokati.

In na večer, ko so gnali živino domov, ni bilo slišati nič družega kot njih pokanje in smejanje. Aj, kdo se ne bi smejal, ko biči vendar tako lepo pokajo, in se ž njimi lahko doseže ne samo zadnja tik njih krevsajoča kravica, ampak tudi druge bolj spredaj stopajoče.

Tedaj se je vzbudila v Slančevem Tinetu želja imeti bič, ki bi pokal tako kakor oni njegovih tovarišev. Po noči se mu je sanjalo, da ne preganja več svoje liske s kratko, brezovo šibico, ampak z bičem, spletenim iz konopelj, in da poka na pašniku ‚pik . . . pik . . . pok . . .‘ Nú, ko se je vzbudil, ni bilo biča nikjer, in lisko je gnal kakor druge poti z brezovko. Ostala je le želja po biču, ki se je čez noč še povečala. In ko so drugi dan začeli zopet pokati njegovi tovariši na paši, jih je prosil, naj bi mu dal kdo bič in si sam napravil drugega. A dal mu ga ni nikdo. V odgovor so le še glasneje pokali in mu pravili o vrlinah svojih bičev. Žuničev Blažek pa je rekel:

„Hej, Tine, poglej gori na Koščakovo rebro, koliko je tam konopelj razprostrtih. One le tam na desni, ki so še rumene, niso za nič, ker se ne dajo dreti, one na sredi tudi še ne, a one na vrhu, tam čisto na vrhu, one črne — saj jih vidiš — one so dobre. Steci gori in si jih naberi. Kakih trideset tako debelih kakor so

one, ti jih bode dovolj. Če sam ne znaš plesti, ti ga spletem jaz, seveda mi bodeš dal zato nekoliko lakna.“

Res, gori na Koščakovem vrhu so se črnele konoplje. A kaj, ko so Koščakove in ne Slančeve. Tuje vzeti je pa greh, katerega se je bal storiti Tine kot pobožen deček, da ne bi žalil Boga.

Toda biti brez biča, to je hudo, če ga imajo vsi drugi. Čim bolj je mislil Tine na bič, tem bolj ga je pozelel, tem manj se mu je zdelo greh vzeti nekaj konopelj. Saj jih bode vzel samo trideset. No, to že ne more biti poseben greh, in vidi ga tudi ne nihče.

Nihče? — Ne.

Daleč na okoli ni nikogar razen njegovih tovarišev. Ti ga pa gotovo ne izdajo.

Hipoma se je pripasla njegova lisika tik Koščakovega rebra. Sam ni vedel, kako se je to zgodilo, znal je le, da leže nekoliko korakov od njega konoplje... debele in črne. Če ima te, ima tudi bič.

Pik ... pok ... pok se je razlegalo od njegovih tovarišev, ki so bili malo bolj na strani pri svoji živini.

Da, bič mora imeti!

Ozrl se je okoli, če ga nikdo ne gleda.

Nikdo.

Skočil je dvakrat, trikrat, in konoplje so bile njegove. Sedaj pa le v stran, da ga kdo ne opazi.

Alo, lisika naprej tja za ono grmovje! Tu za grmovjem bodem drl konoplje, da dobim dovolj lakna za jeden bič in še za Žuničevega Blažka, da mi ga splete.

Vsedel se je za grm in strl prvo konopljo. Oj, kako lepo, kako na dolgo so se drle. Od veselja je skočil pokoncu in zavpil: pik ... pok ... pika ... pok.

V tistem hipu je stopil izza grma Koščakov ded. Ogledaval je onkraj rebra žito in gredé pogledal konoplje. Z vrha rebra je pa zapazil Slančevega, kako jih je drl za grmom.

„Aha, ti si torej tisti nepridiprav, ki mi odnaša konoplje! Lepo ... lepo. Tak si torej, ti pridni, nedolžni Slančev Tinček. Čakaj, čakaj!“

In Koščakov ded je po Tinčetrovih ušesih pokal s svojo uvelo, suho roko: pik ... pok ... pika ... pok!

J. M.

Metuljček.

(Basen.)

Nad travnikom cvetnim ob reki šumeči
 Metuljček mlad leta
 Od cveta do cveta,
 In srka méd sladki, duhteči.
 In krilca razgrinja
 In zopet zjedinja,
 Kot mavrica tam na obzorju,
 Kot biserna školjka ob morju
 Metuljček se naš izpreminja...
 O lepi, o srečni metuljček...
 Ah škoda, res škoda ga! Onkraj valov
 Po kamnati strugi šumečih
 Zagledal je drugih in lepših cvetov,
 Na pisani loki cvetečih.
 Ne more se revež premagati več,
 In krilci razpne in odplóve
 Od kraja prelepega, rodnega preč
 Čez hitre, drveče valove.
 V poljané le gleda, ki vabijo ga,
 A mokri valovi drvijo,
 Drvijo, vjemó, ah, zagrabijo ga...
 Adijo, metuljček, adijo!
 Čemu si pač sreče v tujini iskal,
 Zakaj nisi raje v domovju ostal,
 V poljani ostal sredi zelenih trat...
 Tako si pa vtonil tak lep in tak mlad...

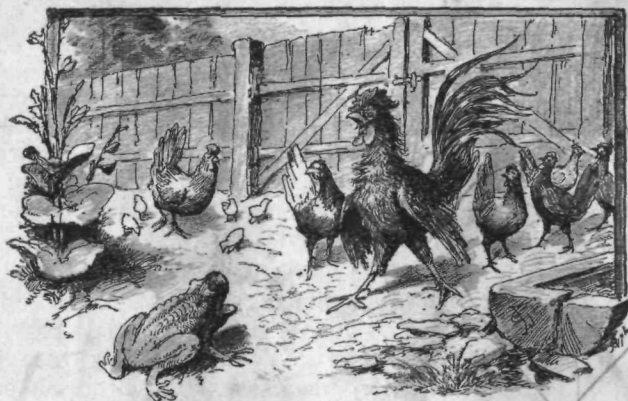
Siluška.

Zidarji.

Deca nosi kamenje,
 Da postavi znamenje:
 Znamenje je božji hram:
 Zbira se k molitvi tam,
 In pošilja iz srca
 Svete misli do Boga!
 Kdor slušati noče!
 Kaznovan se joče!
 Kdor Bogu ne zida,
 Malo ga je prida!

Stradež njega kolje,
 Ne rodi mu polje!
 Ne rodi mu trta,
 Vsahne sadje vrta!
 Suša vzame grozdek,
 Drv ne dá mu gozdek!
 Vzame mu veselje,
 Trn na pot mu stelje!
 Prazen stog mu, sodec,
 Greh je trd povodec!

Vněslav.

42. Petelin junak.

Andante.

P. Angelik Hribar.

1. Pe - te - lin mlad po vr - tu ho - di, Dru - ži - no
2. Ši - ro - ko, groz - no i - ma žre - lo, Še šir - je
3. Ne! Skljunom nadnjo, kavs! in zlek - ne Po - šast se
4. Pri - sto - pi ku - ra, sta - ra ba - ba, Po - gle - da,

1. svo - jo mo - ško vo - di; Kar ti za - gle - da zvér, o -
2. sé je nje - mu zde - lo, O - či ji gle - da - jo gr -
3. vznak in kvak iz - blekne; Na - tó ju - nak: „Pošast le -
4. re - če: „To je ža - ba!“ Pe - te - lin je - zen: „Kaj boš

1. hó! Strašan - sko zver, ko - ko - ro - ko!
2. dó! Na - zaj, na - zaj, ko - ko - ro - ko!
3. ži; Ne boj - te se: ki - ki - ri - ki!“
4. ti? To je mo - drás, ki - ki - ri - ki!“

Jož. Stritar.

Kratkočasnici.

1. (Klin s klinom.) Šel je tujec skoz vas. Sreča vaščana in ga vpraša: „Ali je v vaši vasi še vedno toliko norcev, kot pred leti?“ — Možiček mu mirno odgovori: „O, norce imamo še vedno tudi pri nas; a le za malo časa, ker večinoma v kratkem odpotujejo dalje.“

2. (Prehitro.) Trije gospodje se pripeljejo ogledat neko vas; pripeljal jih je kmetski voznik. Ko se zopet odpeljejo, opozori nekdo voznika, da se je zadaj spravilo nekaj vaških otrok na voz. Voznik stopi z voza in zakriči paglavcem: „Glej jih oslov, ali se mi ne poberete takoj z voza? Ali ne vidite, da imam že tri na vozu?“

J. Kovec.

U g a n k a.

(Priobčil Krasovir L)

Glej, tam je svitla zvezdica,
Na nebu se blišči svetlo;
Če ji odpade glavica,
Pa ti porečeš nam takó:
To je pa moja sestríca,
Oj, naša pridna !

(Odgonetke in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetke zastavic in šaljivih vprašanj v št. 7:

1. Z rokami. — 2. Cerkovnik sam. — 3. Lisjak. — 4. Sito.
— 5. Rosa-kosa.

Prav, ali vsaj večinoma prav so uganili: Šlamberger Anton, gimn., Inka in Nuša, učenci v Kranju; Vršič Vekoslav, realčan v Ljutomeru; Kočevar Ivek, učenec IV. razr. v Središču; Kržan Fran, Pavel in Cirila v Ljubljani; Piki Ant., cerkovnik, in Kocmut Maks pri sv. Urbanu blizu Ptuja; Lebar Anica na Brdu; Barle Martin, Pisenčar Fr., Šporn Fr. in Konrad, Robida Ciril, Cilišek Jan., Perger Fr. in Mat., Kralj Fr. in Jakob, Kraševac Ant., Kronovšek Rud., Matko Alojz, Strnad Jak., Šmajc Franc, Pirc Josip, Baš Fr., Čremošnik Fr., Ostrožnik Karl, Rojnik Avgust, Prislan Blaž, Plaskan Karl, Čulk Jan., Dobnik Anton, Rojnik Jož., Travner Karl, Korun Jan. in Karl, Prislan Fr., Jarc Minka, Vovšek Franca, Vodlak Jozefa, Omladič Mica, Fekner Ivanka, Čulk Marjeta, Kolšek Franca, Perger Antonija, Pirc Mica, Hribnik Ana, učenci v Braslovčah; Cerkovnik Dominika, učenka IV. razr. dekl. šole v Celju; Smeš Jurij, učenec, Drogenik Trežika, Grobin Ema, Vehovar Mica, Verk Jerica, učenke v Pristavi; Fabjančič Fr., učenec na Bučki; Potočnik M., odv. uradnik v Gor. Radgoni (hvala lepa za pozdrav!).